



ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Και τώρα μπορώ νά φύγω κι' εγώ ησυχος ! είπε ο καρδιναλός Ρισελιέ.

Ο Τραγκαθέλ, τόν όποιον ο Σαμπριάκ ήθελε νά δολοφονήσῃ, ήταν σκεδόν άποφασισμένος ν' αυτοκτονήσῃ... Είχε λάθει τήν άπόφασιν αὐτήν μετά τή σκηνή πού διαδραματίστηκε στό μέγαρο τῆς οδοῦ Κουρτώ.

Φεύγοντας ἀπό κεί, μονολογοῦσε κι' ἔλεγε :

— Μὲ διώνει γιά πάντα... Ὁ Μπλουί, μάστα, μοῦ εἶπε ὅτι ὁ τρόπος με τόν όποιο μ' ἔβωξε ἦταν βάρβαρος. Γιατί ; Γιατί σκότωσα τούς τέσσερος ἱππότες τῆς πού τῆ φύλαγαν;... Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τῆς ἀνήγγειλα τό φόνου τους κάπως άπότομα. "Επρεπε...

Ἄλλά τόσο τό χειρότερο γι' αὐτήν καί γι' αὐτούς. Κι' ἔπειτα ἂν δέν μπορέσω νά ζῆσω, ξέροντας ὅτι αὐτή με μισεῖ, δέν μοῦ εἶνε δύσκολο νά σκοτωθῶ.

Κάθως ἔκανε τίς σκέψεις αὐτές, ἔφτασε στό σπίτι τοῦ Μπλουί, ὁ όποιος άκούσε με φλεγμητική ἀπάθεια τόν φίλο του νά τού διηγῆται τίς πικρές του.

Ὁ Τραγκαθέλ, ὅταν τελειώσε τήν ἀφήγησί του, ὠρκίστηκε πῶς ὅλα εἶχαν τελειώσει πεῖ, ὅτι δέν θά ξανάβλεπε τήν Ἄνναϊδα κι' ὅτι θ' ἄφηνε τούς ἀνθρώπους τοῦ καρδινάλιου νά τήν σκοτώσουν, ὑπακούοντας ἔτσι στήν διαταγή πού τού εἶχε δώσει ἡ ἴδια νά πάψῃ πεῖ νά τήν προστατεύῃ.

— Ἄγαπητέ μου κόμη, εἶπε τέλος, θ' ἀκούσω τή συμβουλή σου καί θά πάω νά βρῶ τήν τύχη μου στίς ἠλιόλουστες χῶρες τῆς Ἰσπανίας καί τῆς Ἰταλίας, ὅπως μοῦ εἶπες. Ὁ οὐρανός τοῦ Παρισιῦ εἶνε πολὺ θαρῶς γιά μένα...

Ὁ κόμης Μπλουί, ἀντὶ νά τοῦ ἀπαντήσῃ, γύρισε πρὸς τόν Μονταριόλ, ὁ όποιος ἦταν παρών στή σκηνή αὐτή, καί τού εἶπε :

— Ἄγαπητέ μου Μονταριόλ, πήγαίνε στό μέγαρο Κουρτώ καί πρόσεχε μήπως πάθῃ τίποτε ἡ δεσποινὶς ντέ Λεσπάρ.

— Πηγαῖνο, ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ Μονταριόλ.

— Κόμη, φώναξε ξαφνισμένος ὁ Τραγκαθέλ, γιατί τό κάνεις αὐτό ;

— Ἐπειδὴ εἰς ἀρνεῖσαι νά φυλάξῃς τήν εὐγενική αὐτή νέα, μοιλονότι σκότωσες τούς φύλακάς τῆς...

— Κόμη ! τόν διέκοψε πάλι κατάχλωμος ὁ Τραγκαθέλ.

— Κι' ἐπειδὴ εἶμαι φίλος σου, ἐξακολούθησε μ' ἀπάθεια ὁ Μπλουί, κάνω ὅ,τι θά ἔπρεπε νά κάνῃς εἰς.

— Μά ἀφού αὐτὴ με ἀποκρούει ; Ἄφου εἰς φύγω ;

— Ἐνας λόγος περισσότερος γιά νά σᾶς ἀντικαταστήσω...

— Κόμη, άκούσε τήν ἀλήθεια... Δέν θά πάω οὔτε στήν Ἰταλία, οὔτε στήν Ἰσπανία...

— Ζέρω, τόν διέκοψε ὁ Μπλουί, σκεπτεύεις ν' αυτοκτονήσῃς... Μά νομίζεις ὅτι ὁ θάνατός σου θά μεταβάλῃ σέ τίποτε τίς ὑποχρεώσεις μου ἀπέναντι τῆς δεσποινίδος Ἄνναϊδος ντέ Λεσπάρ ;

— Ἐχετε ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς Ἐσῦ, ἀγαπητέ μου Μπλουί ;

— Βέβαια, γενναίε μου Τραγκαθέλ ! Εἶσαι κάτι παραπάνω ἀπό φίλος μου... Εἶσαι ἀδελφός μου... Συνήθισες τῆ δεσποινίδα ντέ Λεσπάρ νά βασίζεται στή γενναϊότητά σου καί στό σπασθί σου. Νομίζεις τώρα ὅτι εἶνε καιρός ν' ἀποσυρθῆς τῆ στιγμή ἀκρίβως πού ἔχει τήν

μεγαλύτερη ἀνάγκη τῆς προστασίας σου, με τήν πρόφασιν ὅτι εἰς ἀποκρούει... Ὁφείλω λοιπόν νά συνεχίσω τῆ σωτηρῆ ὑποχρέωσιν πού ἀνέλαβες εἰς : νά ἐπαγρυπνῆς δηλαδή στή ζωῆ τῆς.

Τά ἐπιχειρήματα αὐτά καταπράυναν τά νεύρα τοῦ Τραγκαθέλ καί τόν ἔκαναν πρὸ πάντων νά διώχῃ τήν ἴδεα τῆς αυτοκτονίας.

Ἐταί πέρασαν μερικῆς ἡμέρας, κατὰ τήν διάρκειαν τῶν όποιων ὁ Μονταριόλ φρουροῦσε τό μέγαρο τῆς Ἄνναϊδος, μεταλλάσσόμενος στή φρουρά του με τόν Πρασιναδά.

Τό πρῶτῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Βασιλέως καί τοῦ καρδινάλιου Ρισελιέ, ὁ Μπλουί εἶπε στόν Τραγκαθέλ.

— Φίλε μου, μοῦ φαίνεται ὅτι θά ταξιδέψουμε. Τί λές κι' εἰς ;

— Ναί ! Ναί ! φώναξε ὁ Τραγκαθέλ. Ὅπου θά πάῃ ἐκείνη, θά τήν ἀκολουθήσω... Ὁ Πρασιναδάς ἤρθε πρὸ ὀλίγου καί μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ δεσποινὶς ντέ Λεσπάρ εἰτοιμάζεται κιόλας γιά ἀναχωρήσῃ.

Ὁι δύο φίλοι ἔκαναν κι' αὐτοί τίς εἰτοιμασίες τους, καθάλλησαν τ' ἄλογά τους καί τράθηξαν πρὸς τό ξενοδοχεῖο τῆς «Ὡραίας Πεταλωτριάς», ὅπου περιμέναν κάποιον μιά ὥρα, κρυμμένους πίσω ἀπό κάποια γωνία, ὡς ὅπου πέρασε ἡ βασιλική πομπή.

Ὅταν προσπέρασαν ὅλοι, ὁ Μπλουί κι' ὁ Τραγκαθέλ περιμένα ἀκόμα, βέβαιον ὅτι ἡ Ἄνναϊς θ' ἀκολουθῆτῆ τόν Ρισελιέ.

— Νά τήν ! φώναξε ἔξαφνα ὁ Τραγκαθέλ, πηδώντας ἀπό τό ἄλλογό του καί προχωρώντας μερικά θήματα.

Ἐρριξε κατόπιν ἕνα θλέμμα γεμάτο ἀπέραντη τρυφερότητα στήν ἀγαπημένη του καί, ὅταν ἐκείνη ἀπομακρύνθηκε, ξανακαβάλλησε καί τήν ἀκολούθησε ἀπό μακριά μαζί με τόν φίλο του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Σαμπριάκ δέν εἶχε κατορθώσει ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε. Ὅτε καν εἶχε σκεφθῆ νά πάῃ νά μάθῃ τί γινόταν στό μέγαρο τῆς οδοῦ Κουρτώ. Ρώτησε παντῶ ἔκτος ἀπό τό μέρος, ὅπου θ' ἀνεκάλυπτε πράγματι ἡ τόν Τραγκαθέλ ἡ τόν Μπλουί ἡ τήν Ἄνναϊδα.

Τήν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ καρδινάλιου, δέν ἐτόλμησε νά παρουσιασθῆ μπροστά του, γιατί δέν εἶχε νά τοῦ πῆ τίποτε. Παρακολούθησε ὡστόσο τήν πομπή, κρυμμένος πίσω ἀπό μερικά δέντρα καί εἶδε τό Ρισελιέ, καθάλλα πλάι στον βασιλέα Ὅταν δέ καί οἱ τελευταῖοι σωματοφύλακες τῆς προπομπῆς προσπέρασαν, μιά ἀπέραντη στενοχωρία τόν ἐκυρίευσε. Νόμισε ὅτι μαζί με τόν Ρισελιέ, ἔφευγε κι' ἡ εὐτυχία του κι' ὅτι τὰ πάντα γι' αὐτόν εἶχαν τελειώσει.

Ὁ Σαμπριάκ εἰτοιμαζόταν νά γυρίσῃ πίσω, ὅταν ἔξαφνα στάθηκε ἀκίνητος, ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε ἀσυγκράτητα.

Ἐκεί, στό βάθος τοῦ δρόμου, εἶχε φαῖν ἕνας καθάλαρξ, τόν όποιο ἀναγύρισε ἀμέσως.

— Τί τρελλός πού ἤμουν ! εἶπε ἀπό μέσα του. Πῶς δέν τό σκέφθηκα ὡς τώρα ; Πῶς δέν τό σκέφθηκα ἀμέσως, ὅτι μόλις θά ἔφευγε ὁ καρδινάλιος, ἡ Ἄνναϊς ντέ Λεσπάρ θά, τόν ἀκολουθοῦσε ἀμέσως... Ἄ ! μά δέν εἶνε αὐτή μόνο... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐκεῖ κάτω διακρίνω καί δύο ἄλλους καθάλαρξδες, τόν Μπλουί καί τόν Τραγκαθέλ... Ἄ ! Εἶμαι τρεῖς φορές θλάκας... Ὁ Τραγκαθέλ !... Ὁ καταραμένος Μπλουί !... Κι' ἐγώ πού ἔβγαίνα νά τούς θρώ ! Δέν εἶχα σκεφθῆ ὅτι ἐκεῖ πού θά πήγαίνο ὁ καρδινάλιος, θά πήγαίνο κι' ἡ Ἄνναϊς



"Ἐρριξε ἕνα θλέμμα γεμάτο ἀπέραντη τρυφερότητα στήν ἀγαπημένη του.

κι' ότι εκεί που θα πήγαινε ή 'Αννας θα πήγαινε ο Τραγκα-
θέλ κι' ο Μπλουί!... Αυτή τη φορά ο διάβολος μου τους φέρ-
νει στα χέρια μου...

Ο Σαμπριάκ, λαχανιασμένος, ώρμησε καλπάζοντας μέσα από
τους άγρους κι' έπειτα από λίγη ώρα έφθασε τη βασιλική συνο-
δεία. Πλησίασε τόν δμίλο τών φυλάκων που περιστοιχίζαν τόν
βασιλέα και έππε στόν έπί κεφαλής τους:

— 'Αφίστε με να περάσω! Έχω ν' αναγγείλω μία είδησι στόν
καρδινάλιο.

Ο Ρισελί τόν ειδικά και τού έγενεψ. — Πλησίασε.
— 'Ε; Τι τρέχει; τόν ρώτησε κατόπιν με σιγανή φωνή. Έχεις
νά μωδ' αναγγελίης τίποτε;

— Όχι άκόμα, άπάντησε ο Σαμπριάκ. 'Αλλά τούς κρατώ
στά χέρια μου. Σε τρεις μέρες θαχάτε τά κεφάλια τού Τραγκα-
θέλ και τού Μπλουί. 'Η 'Αννας θα είνε δική μου κ' οί γάμοι
μας...

— Έγώ θα εύλογήσω τούς γάμους σας, τόν διέκοψε ο καρ-
δινάλιος. Θα συναντηθούμε στό Μπλουά.

— Θα εϊμ' εκεί! τού άπάντησε ο Σαμπριάκ κι' άποτραβή-
χτηκε.

Ο καρδινάλιος συνέχισε τότε τήν συνομιλία του με τόν βα-
σιλέα...

... 'Ας ξαναγυρίσουμε τώρα σ' αυτόν που είχε αναλαβεί ρόλο
έτελεστού τήν υπόθεσι Φλερύ, δηλαδή στόν Έρρίκο Ταλλεύ-
ραν, κόμητα τού Σαλαί.

Είδαμε ότι είχε φύγει σάν τρελλός από τήν άπελπισία του και
τήν άνησυχία του, αναζητώντας τή δουκίσσια ντε Σεφρέζ. Έ-
ξω άπ' τού Παρίσι είχε θρει τόν ίπποκόμο του, ο οποίος τόν πε-
ριεμενε εκεί.

— 'Η δουκίσσα έφυγε, τού ειπε. Πιστεύω ότι πηγαίνει στό
Μπλουά. Πολύ πιθανόν ώστόσο να με γέλασαν εκείνοι που μου
έδωσαν τήν πληροφορία αυτή. Γι' αυτό πρέπει να πάς να έπι-
θλέψτς τού δρόμο τού μεγαρού της δουκίσσης. Υπάρχει εκεί άπέ-
ναντι μία ταβέρνα.

— Τήν ξέρω, κύριε κόμη... Έπέρασα πολλές νύχτες σ' αυτήν
όταν έοσις...

— Καλά, τόν διέκοψε ο Σαλαί. 'Όταν ή δουκίσσα θα ξανα-
γυρίση, θα τήν ειδοποιήσης, ότι πηγαίω στο Μπλουά κι' ότι
άν δέν τή θρώ εκεί, θα ξαναγυρίω στο Παρίσι. Άν δέν θέλη
νά μείνη στό μέγαρό της, να σου πη που θα τήν συναντήσω...

— Αυτά είνε, κύριε, ή διαταγές σας; ρώτησε ο όμηρέτης.
— Άν τού μέγαρο καταληφθή, πρόσθεσε ο Σαλαί χλωμαζόν-
τας, κα δέν έχω επιστρέψι, σκέψου ότι είσαι υπηρέτης μου και
ότι άκόμα πρέπει να πεθάνης πρός χάριν της, άν παρουσιαστή
άνάγκη.

— Μάλιστα, κύριε κόμη, άπάντησε ο ίπποκόμος με γαλήνη.
'Επειτα από τή συνομιλία αυτή, ο Σαλαί ξαναπθρε τού δρόμο

που ώδηγούσε στο Μπλουά. Στο
'Ετάμ ένοιωσε μεγάλη χαρά, μα-
θαίνοντας ότι ή δουκίσσα είχε
περάσει από κει πρό όλιγων ώ-
ρών. Στην Όρλεάν ήμως όν
εξανθρήκε τά ίχνη της δουκί-
σσης...

Τέλος, ο Σαλαί έφτασε στό
Μπλουά τήν μεθεπομένη και κα-
τέλυσε άπελπισμένος σ' ένα με-
γάλο ξενοδοχείο, γιατί όυτε κι'
έκει μπόρεσε ν' ανακαλύψη τού
παριμικρού ίχνος της δουκί-
σσης, όυτε τού δουκόφ της Βανδώμης,
όυτε τού άδελφού του.

Ο Σαλαί ζήτησε ένα δωμάτιο
και βεήνω. Είχε άποφασίσει νά
συνεχισι τού ταξίδι τήν έπο-
μένη και νά ξανακάνη τού δρόμο
που είχε βιουσίσει ήδη... Γιατί,
δέν ήξερε όυτε ο ίδιος...

Μά διαόχταν τόσο, όστε τήν Γ-
δια κιάλας νύχτα ξεκίνησε διευ-
δοκίμνος πρός τήν Όρλεάν.

'Εκάλπαζε μέσα στό σκοτάδι,
ξαναμμένος, άνήσυχος, ένα μόνο
πράγμα σκεπτόμενος: 'Πού είνε
ή δουκίσσα; Πού να είνε;

— 'Ε! 'Ε! Άκούσθηκε ξεσφαινα
μία φωνή στό σκοτάδι.

Ο Σαλαί θριασκόταν τή στιγμή
έκείνη σέ διακοσίον ώς τριακοίον
σημάτων άπόστασι από τού
χαριό Μπεζανύ. Άν και ήταν
άποροφθμένος από τίς σκέψεις
του, άκουσε ώστόσο τή φωνή α-
τή που γέμισε τήν άπέρυνη νυ-
χτερινή σπηλι.

'Ηταν μία φωνή μίσοσι κι' ά-
πελπισίας συγχρόνω.

'Ο Σαλαί σταμάτησε άπότομα.

Σέ λίγο διάκρινε μία σκιά να τόν πλησιάζη.

— Κύριε, τού ειπε ή φωνή, μέ ύφος άπότομο, ξερο, συγχωρή-
στε με... Σάς φώναζε γιατί φοβήθηκα μήν πέσω άπάνω σας κ'
ήθελα να φθάσω σόος στόν προορισμό μου... Περάστε, κύριε,
ξεσκαλουθήστε τόν δρόμο σας...

— Τή φωνή αυτή τή έξρω, εσέκθθηκε ο Σαλαί από μέσα του.
Τήν ήξερε, άλλα δέν τήν άναγνώριζε... Κάπου είχε άκούσει
τόν ήχο της... Και ή φωνή αυτή ήταν μία φωνή μίσοσι: κι' άπελ-
πισίας...

'Η σκιά τού άγνωστού προχωρούσε τώρα κι' ο Σαλαί έτοι-
μάστηκε να προπεράση... Δέν είχε προφέρει άκόμα όυτε μία
λέξι... Ένα δευτερόλεπτο άκόμα κ' ή σκιά θα τόν προπερ-
νούσε...

'Αλλά ο Σαλαί στήν νευρική ύπερδύεγερσι που θριασκόταν, ή-
θελε κάπου να ξεσπάση. Και τήν στιγμή που ή σκιά περνούσε
πλάι του, φώναξε άπειληχτικά:

— 'Ε, κύριε, μου φαίνεται ότι δέν είσαι καθόλου εύγενής.

Τότε, μέσα στό σκοτάδι, άκούσθηκε μία άγρια κραυγή χαράς,
ένα ούρλιασμα θριάμβου.

— Ο Σαλαί! φώναξε ο άγνωστος.

— Ο Λουβινύ! φώναξε και ο Σαλαί κατάπληκτος.

Κι' άμέσως οί δύο καθαλλάρηδες, παρατώντας τά χαλινάρια
τους, τράβηξαν τά ήχειριδιά τους.

Τά όλογά τους σταθηκαν τού ένα κοντά στό άλλο. Ο καθένας
τους έβλεπε να λάμπουν άγρια μέσα στή νύχτα τά μάτια του
άντιπάλου του. Καθένας τους άκούγε τή λαχανιασμένη άνάσα
του άλλου.

Είχαν σταθή άκίνητοι και φαίνονταν σ' οί δύο τους σάν να
είχαν άπολιθωθή... Όυτε καν παρακολουθούσε ο ένας τίς κινή-
σεις τού άλλου. 'Η πρώτες στιγμές της συναντήσεως τών ήσαν
στιγμές φρίκης.

Κατόπι ξαναγύρισε και στους δύο τού ένστικτο της ζωής. Κ'
ή ίδια σκέψι περσε άμέσως από τού μυαλό τού καθένος.

— Πρέπει να τόν σκοτώσω...

Και κυτάχτηκαν προκλητικά στά μάτια, μέσα στή θαθεία
νυχτερινή σιωπή, τήν όποια διέκοπτε μόνο τού τραγουθού τού γρούλ-
λου και τά κρωξιματα τών θυτράχων.

Μόλις ο ένας διέκρινε τόν άλλο και μόλις ή σιλουέττες τους
έξωρίζαν από τού θανά σκοτάδι που τους περιέβαλλε. Μέσω στήν
έρημια αυτή, θανάσιμη σύγκρουσις δύο άνθρώπων τού άλληλο-
μίσου, θα είχε ως μόνους της μάρτυρας τά άστρα...

Τέλος, οί δύο καθαλλάρηδες έβυσαν τή σιωπή που τους σφρά-
γιζε τά στόματα.

— Έου λοιπόν μάς πρόδωσες; ειπε πρώτος ο Σαλαί. Πές
το!... Δέν μπορείς να τού άρνηθής... Πές μας πόσα ήπρες από τόν
καρδινάλιο.

— Ναί, έγώ σάς πρόδωσα! άπάντησε ο Λουβινύ.

Ο Σαλαί ένοιωσε ένα ρίγος
φρίκης, καθώς άκουσε τού «ναί»
έκείνο.

— Όυτε, έτσι, ο λαμπρός αυτός
ευπατρίδης, ο νέος, ο ώραίος,
ο πλούσιος, ο άγαπητός, ήταν
ένος προδοτής.

— Διαβόλε! ειπε ο Σαλαί. Τού
είχαμε μαντέψει όλοι και πρό
πάντων έγώ. Άλλά! είμαι ευχαρι-
στημένος που τού όμολογείς μό-
νο σου. Αυτό με κάνει να σε οί-
κτερω, γιατί είσαι τήν ώρα αυτή
για μένα ένα φαρμακερό φειδι
που μπορώ χωρίς καμιά τύφι
να τού καταπατήσω... Δέν σε
ζητώσα, Λουβινύ... Άλλά, μία
και σέ θρίσκω τού δρόμο μου,
θα σε σκοτώσω...

— Έγώ όμως σ' άναζητούσα,
του άπάντησε ο Λουβινύ, με φω-
νή άγρια και τρομερή.

— Γιατί; Για να με σκοτώσης
μήπως;... Νά εκδικηθής για...

— Δέν θέλω να σε σκοτώσω,
τόν διέκοψε άπότομα ο Λουβι-
νύ.

— Τότε τί θέλεις; Νά ζητήσης
συγχώρησι; Όχι, Λουβινύ, δέν
σε συχωρώ για ότι έκανες
στό Φλερύ... Θυμάσαι ότι σε λυ-
πήθηκα μία μέρα και περιωρι-
στηκα μόνάγια να σε άποφύσω...
'Επρεπε να σε σκοτώσω... Άλ-
λά τότε ήμουν πολύ εύχρησιμέ-
μένος... Και σ' εκλάμησα... Σε
είδα να κλαίς... Τώρα όμως θα
κάνω ό,τι δέν έκανα τότε... Εί-
σαι έτοιμος ν' άμυνθής;

(Άκολουθεί)

Από τής 6 Νοεμβρίου άρχισε
Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»
του Άλεξ. Δουμά - πατρός

Επίσης συνεχίζεται ή διανομή τών Α' Β' Γ' Ε' ΣΤ' και Ζ' βιβλίων μας:

•ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΥΡΕΣ, τού Άλφ. Κάο, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τού Δουμά υιού, ή «ΜΑΝΟΛ ΑΕΣΚΩ» τού Άρββ Πρεβό, ή «ΓΚΡΑ ΤΣΙΕΛΛΑ» τού Λαμαρτίνου ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τού Μυσσέ ή «ΕΡΩΣ ΟΡΙ- ΑΜΒΕΥΕΙ» τής Ντελλύ και «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τού Άλεξάνδρου Δουμά-πατρός «ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τής Ντελλύ.

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να εύχαριστήσουν τους πολυάριθμους άναγνώστας τών άπεσφαισων, έκτός τών βιβλίων τού τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία τής βιβλιοθήκης τών Έτσι, όσα από τους άναγνώστας μας παρουσιάζουν τά τέσσερα δελτία, τά όποια χρειάζονται για να πάρουν τήν «ΜΑΝΟΛ ΑΕΣΚΩ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνω και τήν «ΠΛΗΘΥΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τού Μπαλζάκ ή τήν «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τού Γουλιόμ Βιέν, πληρώνοντας ό κ τ ά δρομαχία για τού καθένα άπ' αυτά, άν τών 20 που τιμώνται έκαστον.